

Helen Filding

**BRIDŽET
DŽOUNS**

*Na ivici
razuma*

Prevela
Milica Kecojević

Laguna

Naslov originala

Helen Fielding

BRIDGET JONES: THE EDGE OF REASON

Copyright © Helen Fielding 1999

Translation copyright © 2014 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Ostalin Bridžetama

Sadržaj

1 Zauvek srećni i zadovoljni	9
2 Meduze na sve strane	35
3 Propaaaaaast!	73
4 Pod tuđim uticajem	117
5 Gospodin Darsi, gospodin Darsi	145
6 Italian job	169
7 Solisti promenljivog raspoloženja	187
8 O, bejbi	209
9 Društveni pakao	243
10 Mars i Venera u korpi za otpatke	271
11 Tajlandska večera za poneti	299
12 Čudna vremena	341
13 Aaaah!	371
14 U dobru i zlu?	399
15 Preterano božićni duh	415
<i>O autorki</i>	431

1

*Zauvek srećni
i zadovoljni*

Ponedjeljak, 27. januar

58 kg 400 g (davim se u salu), dečko 1 (ura!), kresanja 32 (ura), kalorija 2.100, kalorija potrošenih seksom 600, prema tome, ukupno kalorija 1.500 (za primer).

7.15. Ura! Godine samovanja su prošlost. Već sam četiri nedelje i pet dana u uspešnoj vezi sa zrelim muškarcem, čime potvrđujem da nisam parija u ljubavi kao što sam strahovala. Osećam se sjajno, poput Džemajme Goldsmit* ili neke slične neveste koja, blistajući pod velom, otvara onkološku kliniku dok je svi zamišljaju u krevetu s Imranom Kanom. Ooh. Mark Darsi se upravo pomerio. Možda će se probuditi pa ćemo razgovarati o mojim pogledima na svet.

7.30. Mark Darsi se nije probudio. Znam, ustaću i spremiću mu fantastičan doručak s kobasicama, kajganom i pečurkama. A možda jaja benedikt ili florentin?

* Jemima Godsmith – ćerka britanskog milionera ser Džejmisa Goldsmita; u 21. godini udala se za duplo starijeg pakistanskog igrača kriketa, kasnije i političara, Imrana Kana. (Prim. prev.)

7.31. U zavisnosti od toga šta su u stvari jaja benedikt ili florentin.

7.32. Samo što nemam pečuraka ni kobasica.

7.33. Ni jaja.

7.34. Niti – kad smo već kod hrane – mleka.

7.35. Još se nije probudio. Mmmmm. Baš je divan. Obožavam da ga gledam dok spava. V. seksi široka ramena i maljave grudi. Ali ne kao seksualni objekat, ni slučajno. Zanima me samo duh. Mmmmmm.

7.37. I dalje u dubokom snu. Shvatila da nije potrebno praviti buku, pokušaću da ga probudim nenametljivo, vibracijama.

7.40. Možda ću da stavim... AAAAH!

7.50. To se Mark Darsi naglo uspravio u krevetu i zaurlao: „Bridžet, hoćeš li prestati? Za boga miloga! Buljiš u mene dok spavam! Idi radi nešto.“

8.45. U kafeu *Koins* ispijam kapučino, jedem čokoladni kroasan i pušim. Kakvo olakšanje, mogu slobodno da popušim pljugu i ne moram da budem u svom najboljem izdanju. U stvari je v. komplikovano deliti stan s muškarcem: ne možeš da boraviš u kupatilu koliko ti je potrebno niti da ga pretvoriš u gasnu komoru, jer moraš da vodiš računa o tome da onaj drugi ne zakasni na posao, da se

ne upiški itd. Malo me nervira i što Mark uveče uredno slaže svoje stvari, pa me je sramota da ja svoje razbacujem po podu. Večeras opet dolazi, tako da moram da svratim do samoposluge ili pre ili posle posla. Dobro, nije baš da *moram*. Ma kako to bilo ponižavajuće – možda mi je to u krvi – ja to želim da radim, mada to nikad ne bih priznala Šeron.

8.50. Mmm. Pitam se kakav li bi Mark Darsi bio kao otac (mislim otac sopstvenom detetu, ne meni. To bi bilo stvarno odvratno edipovski.).

8.55. Ipak, ne smem da sanjarim niti da budem opsednuta Markom Darsijem.

9.00. Pitam se da li bi nam Una i Džefri Alkonberi dozvolili da na njihovom travnjaku postavimo šator za svad... Aaaah!

Mama je nonšalantno ušetala u moj kafe, u faltanoj suknji *Kantri Kežuals* i blejzeru boje zelene jabuke sa zlatnim dugmadima, poput vanzemaljca koji se pojavljuje u Donjem domu parlamenta, štrcajući sluz na sve strane, i mirno seda u prvi red.

„Ćao, dušo“, zakokodakala je. „Pošla sam do *Debenamsa*, pa sam se setila da ti uvek ovde doručkuješ. Rekoh da svratim, da vidim kad hoćeš da ti odrede boje.* E baš bih popila jednu kaficu. Šta misliš, hoće li pristati da mi ugrelu mleko?“

* Knjiga *Color me beautiful*, što u bukvalnom prevodu znači 'oboji me lepo', kod nas je prevedena kao *Učini me lepom*. U njoj se žene dele na četiri kategorije – proleće, leto, jesen i zimu – prema tome koja im paleta boja najbolje pristaje. (Prim. prev.)

„Mama, rekla sam ti da neću da mi određuju boje“, promumlah pocrvenevši jer su svi buljili u nas, a zlovoljna kelnerica je brže-bolje skočila i stvorila se kraj našeg stola.

„Ma ne budi tako zadrta, dušo. Moraš da pokažeš ko si. Život će ti proći u tim muljavim bojama. O, dobar dan, draga.“

Mama je govorila lagano, onim posebno ljubaznim glasom, koji je značio: „Hajde da se sprijateljim s kelnerima i iz samo meni znanih razloga postanem najvažniji gost u kafeu.“

„Dobro. Da. Vidimo. Znate šta? Ipak bih popila kaficu. Od jutros sam u Grafton Andervudu popila toliko čaja sa svojim suprugom Kolinom da mi je pripala muka. Ali da li biste mi ugrejali mleko? Ne mogu da pijem kafu s hladnim mlekom. Stvara mi probavne smetnje. A moja ćerka Bridžet će...“

Grrr. Zašto roditelji to rade? Zašto? Je li to očajnička potreba starijih osoba za pažnjom i uvažavanjem ili je problem u tome što je naša urbana generacija suviše zauzeta i nepoverljiva da bi se ponašala pristupačno i prijateljski? Pamtim kako sam se, kad sam se preselila u London, neprestano svima smešila sve dok jedan čovek na pokretnim stepenicama u metrou nije počeo da masturbira po mom kaputu.

„Espreso? Filter? S mlekom? Kapučino s manje masnoće ili bez kofeina?“, breknula se konobarica, oborivši sve tanjire s obližnjeg stola i optuživši me pogledom, kao da je mamino ponašanje moja greška.

„Bez kofeina s mlekom“, prošaputah pokajnički.

„Kakva neprijatna devojka! Zar ne razume engleski?“, dobacila je mama za njom. „Baš je smešan ovaj narod! Ne umeju ni da se obuku!“

Pratila sam njen pogled do dve rasta-devojke, koje su sedele za susednim stolom. Jedna je kucala na laptopu; nosila je duboke cipele, podsuknju, rastafarijansku kapu i ovčiji kožuh. Druga je – u *Pradinim* salonkama, sport-skim čarapama, surferskom šorcu, kaputu do zemlje od kamelhara i s butanskom pastirskom vunenom kapom s poklopcima za uši – urlala u mobilni telefon: „Mislim, stvarno, rekô je ako me još jednom zatekne da duvam, uzeće mi stan. Ja sam, ono kao, u fazonu 'Jebi se, tatice'“, dok je njen šestogodišnji klinac tužno brljao po tanjiru s krompirićima.

„Da li to ona sama sa sobom priča takvim jezikom?“, upita mama. „Stvarno živiš u čudnom svetu. Zar ti ne bi bilo bolje s normalnim ljudima?“

„Oni jesu normalni ljudi“, razbesneh se, klimajući glavom u pravcu ulice, kojom je, na moju nesreću, upravo prolazila kaluđerica u braon mantiji, gurajući dve bebe u kolicima.

„Vidiš, zato si ti postala sva smušena.“

„Nisam smušena.“

„Jesi“, nastavi. „A kako ide s Markom?“

„Divno“, odgovorih zaneseno, na šta me ona oštro pogleda.

„Nećeš valjda s njim da radiš znaš već šta? On ne name-rava da se oženi tobom.“

Gr. Grrrr. Nisam čestito ni počela da se zabavljam s čovekom kojeg mi je nabacivala osamnaest meseci („Mal-komov i Elejnin sin, dušo, razveden, užasno usamljen i bogat“), a već se osećam kao da učestvujem u trci s pre-ponama u organizaciji Teritorijalne zaštite, puzim duž zidova i penjem se uz konopce ne bih li joj u kuću donela veliki srebrni pehar s mašnicom.

„Znaš šta kažu posle“, nastavila je. „Bila je laka roba.’ Znaš, kad je Merl Robertšo počela da se zabavlja s Persivalom, majka joj je rekla: ’Pazi da mu ona stvar posluži samo za piškenje!’“

„Majko!“, pobunila sam se. Od koga je, i previše je! Nema ni šest meseci kako se švalerisala s portugalskim turističkim vodičem koji je nosao torbicu za gospodu.

„A jesam li ti kazala?“, prekide me, lukavo menjajući temu. „Una i ja idemo u Keniju.“

„Šta!“, zaurlah.

„Idemo u Keniju, dušo, zamisli! U najcrnju Afriku!“

Mozak mi se zavrteo u potrazi za mogućim objašnjenjem, poput veš-mašine kad se uključi centrifuga: mama je odlučila da postane misionarka? Ponovo je odgledala *Moju Afriku* na videu? Iznenada se setila serije *Rođeni slobodni* i odlučila da gaji lavove?

„Da, dušo. Hoćemo da pođemo na safari i upoznamo ljude iz plemena Masai, a potom da odsednemo u hotelu na plaži.“

Mašina se odjednom zaustavila na pojavu jezivih slika vremešnih nemačkih gospođa koje na plaži vode ljubav s lokalnim momcima. Odlučno sam je pogledala.

„Nećeš valjda opet nešto da zabrljaš?“, rekoh. „Tata tek što se oporavio od onog sa Žuliom.“

„Ma ajde, molim te, dušo! Ne razumem čemu tolika galama! Žulio je bio samo prijatelj – prijatelj preko pisma! Svima su potrebni prijatelji, dušo. Čak ni u najboljim brakovima jedna osoba nije dovoljna: prijatelji svih doba, rasa, vera i plemena. Čovek mora da proširuje vidike u svakom...“

„Kad ideš?“

„Ne znam, dušo. To je tek ideja. Sad moram da bežim. Pa-pa!“

Sranje. Devet i petnaest je. Zakasniću na jutarnji sastanak.

11.00. Redakcija programa *Dobar dan, Britanijo*. Srećom, na sastanak sam zakasnila samo dva minuta. Usput sam uspela da kaput smotam u loptu, kako bi ispalo da sam tu već satima i da sam se zadržala zbog nekog hitnog posla u drugom odeljenju. Samouvereno sam se probijala kroz odvratnu kancelariju, pretrpanu ostacima dekora za loš dnevni TV program – ovde ovca na naduvavanje s rupom na pozadini, onde poster Klaudije Šifer s glavom Madlen Olbrajt, onamo karton s ogromnim natpisom: „LEZBEJKE! Napolje! Napolje! Napolje!“ – hitajući ka Ričardu Finču. Nosio je zulufe, cvikere *Džarvis Koker*, a svoju zdepastu figuru uspeo je da ugura u jezivo retro safari-odelo u stilu sedamdesetih. Urlao je na svoju mladahnu ekipu istraživača.

„Ajde, Bridžet, opet kasniš“, prodrao se čim me je primetio. „Ne plaćam te zato da bi smotala kaput i izigravala nevinašce. Plaćam te da bi dolazila na vreme i s novim idejama.“

Stvarno! Toliki nedostatak poštovanja je naprosto nepodnošljiv.

„Dobro, Bridžet!“, rikao je. „Mislim nova laburistička žena. Mislim imidž i uloge. Hoću Barbaru Folet* u studiju. Neka pokaže Margaret Beket kako da napravi novi imidž. Izvučeni pramenovi. Mala crna haljina. Čarape s podvezicama. Hoću da Margaret izgleda kao seks-bomba!“

* Barbara Follet, Margaret Beckett, Harriet Harman, Tessa Jowell – poslanice u parlamentu i članice laburističke vlade. (Prim. prev.)

Ponekad su zadaci koje mi Ričard Finč daje zaista na granici bezumlja. Jednog dana ću se naći u samoposluzi ubeđujući Harijet Harman i Tesu Džovel da stanu jedna pored druge dok ja pitam kupce mogu li da pogode koja je koja ili ću tražiti od predvodnika lova da nag trči po polju dok ga juri gomila opakih lisica. Moram da pronađem profesiju koja će me više ispunjavati. Možda medicinska sestra?

11.03. Za radnim stolom. Biće bolje da pozovem press-službu Laburističke stranke. Mmmmm. Stalno mi se vraćaju slike od prošle noći. Nadam se da se Mark Darsi nije stvarno iznervirao jutros. Pitam se da li je prerano da ga zovem na posao?

11.05. Da. Kao što piše u *Kako ostvariti željenu ljubav* – ili je to možda bilo u *Kako zadržati pronađenu ljubav*? – odnos muškarca i žene je delikatan. Muškarac mora da osvaja. Čekaću da on pozove mene. Možda bi bilo bolje da pročitam novine i saznam ponešto o novoj politici laburista, u slučaju da uspem da ubedim Margaret Beket... Aaaah!

11.15. To se Ričard Finč ponovo drao. Odustao je od laburistkinja i naredio mi da uradim prilog o lovu na lisice uživo iz Lesteršira. Ne smem da paničim. Ja sam samouverena, odlučna i odgovorna žena. Moja samosvest ne potiče od spoljnih uspeha već od mene same. Ja sam samouverena, odlučna... O, bože. Pljusak. Ne želim da izađem u svet koji liči na frižider ukršten s bazenom.

11.17. U stvari je baš dobro raditi intervju. Velika odgovornost – naravno ni približno kao ispaljivanje raketa na Irak ili držanje štipaljke na glavnoj arteriji za vreme operacije – ali to je šansa da pred kamerama izrešetaš ubicu lisica i ispadnem visprena kao Džeremi Paksman* u duelu s iranskim – ili iračkim – ambasadorom.

11.20. Možda će mi čak ponuditi da uradim probni prilog za *Večernje vesti*.

11.21. Ili seriju kratkih specijalizovanih reportaža. Ura! Dobro, bolje da pronađem isečke... Oh. Telefon.

11.30. Htela sam da ga ignorišem, ali sam pomislila da me možda zove potencijalni sagovornik, velečasni ser Hjugo Bojnton Ubica Lisica, kako bi mi objasnio šta je to silos, a šta svinjac itd., tako da sam se ipak javila. Bila je Magda.

„Ćao, Bridžet! Zvala sam samo da ti kažem – u nošu. U nošu! Uradi to u nošu kad kažem!“

Najpre se čuo tresak, zatim šum vode i vrisak, kao da se kolju Srbi i Muslimani: „Dobićeš po guzi! Po guzi!“, kao na beskonačnoj traci.

„Magda!“, urlala sam. „Vrati se!“

„Izvini, srce“, reče kad se konačno vratila. „Zvala sam samo da ti kažem... stavi pišu u nošu! Ako ti ispadne napolje, sve će otići po podu!“

„Usred posla sam“, rekoh preklinjući. „Za dva minuta krećem u Lesteršir...“

* Jeremy Paxman – poznati televizijski novinar koji ima običaj da vrlo agresivno ispituje sagovornika. (Prim. prev.)

„Divno, sjajno, ajde dotuci me... Jeste, ti si sva važna i zauzeta, a ja sam se zakopala u kuću s dva stvorenja, koja još ni engleski čestito ne govore. Elem, zvala sam samo da ti kažem kako sam se dogovorila sa svojim majstorom da svrati sutra do tebe da ti uradi police. Izvini što te gnjavim sa svojim dosadnim porodičnim problemima. Zove se Gari Vilšo. Čao.“

Telefon je ponovo zazvonio pre nego što sam stigla da je pozovem. Ovog puta je bila Džud, sva u suzama.

„Sve je u redu, Džud, u redu je“, ponavljala sam, zaglavivši slušalicu ispod brade i pokušavajući da uguram isečke u tašnu.

„To je zbog Podlog Ričarda, buuu.“

O, bože. Posle Božića Šaz i ja smo uverile Džud da će, ako samo *još jednom* bude razgovarala s Podlim Ričardom o njegovom strahu od obavezivanja, morati da bude smeštena na psihijatrijsku kliniku, te više neće moći s njim da provodi vikende, odlazi u savetovalište, niti ima bilo kakvu zajedničku budućnost, sve dok je posle mnogo godina ne puste kući na brigu porodici i prijateljima.

U iznenadnoj navali samoljublja ona ga je tada otkočila, ošišala se na kratko i počela da na svoj ozbiljan posao u Sitiju odlazi u kožnim jaknama i farmerkama sa spuštanim strukom. Svi oni Piteri, Džerersi i Džoniji u prugastim košuljama, koji su se bar jednom neodređeno zapitali šta se krije ispod Džudinih strogih kostima, odjednom su se načisto pomamili, te sad svako veče izlazi s drugim. Međutim, cela stvar s Podlim Ričardom joj zbog nečeg i dalje često natera suze na oči.

„Uzela sam da raspremim stvari koje je ostavio ne bih li ih pobacala, kad sam naletela na knjigu... knjigu koja se zove... zove se...“

„Sve je u redu. U redu je. Ispričaj mi.“

„Zove se *Kako prići mladim ženama: Vodič za muškarce preko trideset pete*.“

Bože gospode!

„Osećam se tako strašno, strašno...“, govorila je, „...više ne mogu da podnesem taj pakao muvanja i izlazaka... davim se u tom moru... zauvek ću ostati sama...“

U pokušaju da uspostavam ravnotežu između važnosti prijateljstva i nemogućnosti da stignem u Lesteršir u zakazano vreme, koje je već isteklo, dala sam joj samo preliminarni savet za prvu pomoć: neka misli na sebe; verovatno je namerno ostavio knjigu; ne, neće ostati sama itd.

„Hvala, Bridž“, rekla je Džud nakon što se malo umirila. „Vidimo se večeras?“

„Ovaj, dolazi mi Mark.“

Tišina.

„U redu“, odvrati hladno. „Ne, ne, samo se ti lepo provedi.“

O bože, sad se osećam krivom pred Džud i Šeron što imam dečka, skoro kao da sam član gerilskog pokreta koji je promenio stranu. Zato sam se dogovorila da se nađem sa Džud i Šaz sutra uveče, a da večeras opet sve pretresemo preko telefona, što je malo ublažilo napetost. Sad još da na brzinu zvrknem Magdu i ubedim je da nije tako strašno biti domaćica, pošto je posao sve samo ne glamurozan.

„Hvala, Bridž“, reče Magda pošto smo kratko porazgovarale. „Samo sam malo u bedaku. Osećam se tako usamljeno otkad se beba rodila. Džeremi opet radi sutra uveče. Pretpostavljam da nisi raspoložena da navратиš?“

„Hm, ovaj, nalazim se s Džud u 192.“

Napregnuta tišina.

„A ja sam verovatno suviše dosadna Srećno Udata da bih mogla da vam se pridružim?“

„Ma ne, ne. Dođi. Biće super“, preterivala sam. Znala sam da će se Džud ljutiti jer onda Podli Ričard neće biti u centru pažnje, ali odlučila sam da to kasnije rešim. Nego, sad sam stvarno zakasnila i moraću da krenem za Lesteršir ne pročitavši članke o lovu na lisice. Možda ću moći da čitam na semaforima. Pitam se da li da zvrknem Marka Darsija i kažem mu kuda idem?

Hmm. Ne. Pogrešan potez. Ali šta ako zakasnim? Bolje da ga pozovem.

11.35. Uh. Ovako je tekao razgovor:

Mark: Halo? Darsi ovde.

Ja: Ovde Bridžet.

Mark: (pauza) Razumem. Je li sve u redu?

Ja: Aha. Baš je bilo lepo sinoć, zar ne? Znaš, kad smo...

Mark: Da, znam. Izvanredno. (pauza) Trenutno sam s indonežanskim ambasadorom, predsednikom Amnesti Internešenela i pomoćnikom ministra za trgovinu i industriju.

Ja: Izvini. Ja upravo krećem za Lesteršir. Htela sam samo da ti se javim za slučaj da mi se nešto desi.

Mark: U slučaju da se nešto...? Šta?

Ja: Mislim, u slučaju da... kasnim. (Završih pokunjeno.)

Mark: Razumem. Zašto mi ne biste javili predviđeno vreme dolaska kad završite posao? U redu. Doviđenja i prijatno.

Hmmm. Mislim da nije trebalo to da uradim. U *Kako da volite svog čoveka a da ne izgubite razum* decidirano se kaže da ako muškarci nešto ne vole, to je da im telefoniramo dok su zauzeti i to bez nekog određenog razloga.

19.00. U stanu. Dan je bio noćna mora. Posle probijanja kroz zakrčen saobraćaj i kišu, koja je celim putem padala, našla sam se u vlagom natopljenom Lesterširu. Zakucala sam na vrata velike četvrtaste kuće okružene boksovima za konje samo pola sata pre emitovanja. Odjednom su se vrata naglo otvorila: na njima je stajao visok čovek u somotskim pantalonama i prilično seksi šljampavom džemperu.

„Hm“, reče, odmeravajući me od glave do pete. „Bolje da odmah uđete. Vaši momci su iza kuće. Gde ste dosad, dodavola?“

„Iznenada su me prebacili s važne političke reportaže“, odgovorih s visine. Poveo me je u kuhinju punu pasa i razbacane jahaće opreme. Odjednom se okrete i besno me pogleda, lupivši šakom o sto.

„Ovo je nekad bila slobodna zemlja. Još ako počnu da nam brane da nedeljom idemo u lov, gde ćemo stići? Bah!“

„Pa, to isto se može reći i za držanje robova, zar ne?“, gundala sam. „Ili sečenje ušiju mačkama. Meni to ne izgleda baš džentlmenski – gomila ljudi i pasa juri za jadnom preplašenom životinjom zabave radi.“

„Jeste li vi ikad videli šta lisica radi pilićima?“, urlao je ser Hjugo, sav zajapuren. „Ako ih ne budemo lovili, sela će biti opustošena!“

„Onda ih ubijajte puškama“, odvratih, uputivši mu ubilački pogled. „Humano. A nedeljom jurite nešto drugo, kao na trkama hrtova. Zakačite čupavu životinju na žicu i natopite je lisičijim mirisom.“

„Puškama? Jeste li ikad pokušali da pucate u prokletu lisicu? Vaše male preplašene lisice ležale bi na sve strane ranjene, u agoniji. Čupavu životinju? Grrr!“

Odjednom je zgrabio telefon i okrenuo neki broj. „Finču, idiote!“, urlao je. „Šta si mi ovo poslao... neku malu komunjaru? Ako misliš sledeće nedelje da...“ U tom trenutku snimatelj promoli glavu kroz vrata i prasnu: „O, pa mi smo to kanda stigli?“ Zatim pogleda na sat. „Nemoj ni slučajno da nas obavestiš da si tu.“

„Finč hoće da razgovara s vama“, reče ser Hjugo.

Dvadeset minuta kasnije, pod pretnjom otkaza, sedela sam na konju i pripremala se da kasom uđem u kadar i intervjuišem velečasnog Bojovniktona, i samog na konju.

„OK, Bridžet, prelazimo na tebe za petnaest, kreni, kreni, kreni“, drao se Ričard Finč iz Londona u moje slušalice, na šta sam ja zabola kolena u konjske sapi, kao što su mi objasnili. No, na nesreću, konj nije hteo da se pokrene.

„Kreni, kreni, kreni, kreni, kreni!“, urlao je Ričard. „Zar nisi rekla da znaš da jašeš?“

„Rekla sam da imam prirodno držanje“, siktala sam, besomučno zarivajući kolena.

„OK, Lesteršir, krupno na ser Hjuga dok se blesava Bridžet ne snađe pet, četiri, tri... kreni.“

U tom trenutku velečasni Ljubičasto Lice započe govoranciju o opravdanosti lova. Ja sam panično kopala petama, a kad se konj nervozno propeo i postrance ušao u kadar, priljubila sam mu se uz vrat.

„Završavaj, jebote, završavaj!“, drao se Ričard.

„Toliko smo vam pripremili za danas. A sada nazad u studio!“, kezila sam se dok se konj ponovo okrenuo i pošao unazad ka snimatelju.

Kad se ekipa konačno izgubila uz kikot, ja sam – posramljena – pošla po svoje stvari i bukvalno se sudarila s velečasnim Džinovskim Siledžijom.

„Ha!“, zarežao je. „Pomislio sam da će te taj pastuv naučiti pameti. Da nisi za jedan domaći?“

„Šta?“

„Bladi meri?“

Boreći se protiv instinktivne potrebe da se nalijem votkom, ispravila sam se u svoj svojoj veličini. „Hoćete da kažete kako ste namerno sabotirali moju reportažu?“

„Možda“, kezio se.

„To je zaista sramno“, rekla sam. „I nije dostojno pripadnika aristokratije.“

„Ha! Duh! To mi se dopada kod žena“, izusti promuklo i jurnu ka meni.

„Sklanaj se!“, dreknuh, pokušavajući da se izmaknem. Pa stvarno! Šta mu pada na pamet? Došla sam kao profesionalac, a ne zato da bi mi se on nabacivao. Na bilo koji način. Mada to potvrđuje staru istinu da se muškarcima sviđa kad ih ne jurite. Moram to da zapamtim i iskoristim nekom važnijom prilikom.

Sad sam konačno stigla, pošto sam bazala po samoposluzi i uspuzala se uz stepenice sa osam kesa u rukama. Stvarno sam umorna. Hm. Kako to da uvek ja idem u nabavku? Treba istovremeno da budem i žena od karijere i supruga. Kao da živimo u sedamnaestom... Oh. Upalila se lampica na sekretarici.

„Bridžet“, Ričard Finč, „hoću da te vidim u svojoj kancelariji sutra u devet sati. Pre sastanka. To znači devet ujutru, ne devet uveče. Jutro. Dan. Stvarno ne znam kako drugačije da ti objasnim. Obavezno da se nacrtáš tamo.“

Zvučao je baš besno. Nadam se da neću uskoro otkriti kako je nemoguće istovremeno imati lep stan, dobar posao i zlatnog dečka. U svakom slučaju, sasuču ja Ričardu Finču

šta mislim o novinarskom integritetu. Nego šta. A sad bolje da počnem da pospremam. Baš sam umorna.

20.30. Uspela da pomoću šardonea povratim energiju, raspremim sav nered, upalim vatru i sveće, okupam se, operem kosu, našminkam i obučem v. seksi crne farmerke i bluzu s tankim bretelama. Nije baš preterano udobno, šavovi farmerki i bretele mi se malo usecaju, ali izgledam lepo, što je najvažnije. Jer, kao što kaže Džeri Hol, žena mora da bude kuvarica u kuhinji i kurva u dnevnoj sobi. U nekoj sobi, u svakom slučaju.

20.35. Ura! Biće to divno, intimno, seksi večer uz ukusne špagete – lagane a hranljive – i odsjaj vatre. Fantastična sam mešavina žene od karijere i ljubavnice.

20.40. Gde je dosad, dođavola?

20.45. Grrr. Zašto ja skakućem naokolo kao oparena buva, kad će on ionako dolepršati kad mu se prohte?

20.50. Prokleti Mark Darsi, stvarno ću.... Zvonce. Ura!

Izgledao je fenomenalno u odelu i košulji raskopčanoj pri vrhu. Čim je ušao, spustio je akten-tašnu, zagrlio me i zavrteo izvodeći seksi ples. „Tako je divno videti te“, promrmeljao je u moju kosu. „Baš mi se dopala tvoja reportaža. Odlično jahanje.“

„Nemoj“, rekoh, izvlačeći se iz njegovog zagrljaja. „Bilo je grozno.“

„Bilo je sjajno. Stolećima su ljudi jahali konje unapred, a onda, u jednom inovativnom izveštaju, usamljena

žena zauvek menja lice – ili zadnjicu – britanske jahačke tradicije. Bilo je revolucionarno, pravi trijumf.“ Umorno se spusti na sofu. „Slomljen sam. Prokleti Indonežani. Za njih se poštovanje ljudskih prava sastoji od toga da ti saopšte kako si uhapšen dok ti s leđa pucaju u glavu.“

Sipala sam mu čašu šardonea i prinela mu je u stilu Bondovih hostesa, uz umirujući osmeh: „Uskoro će večera.“

„O, bože“, izusti, osvrćući se prestrašeno, kao da se u mikrotalasnoj kriju Tamilski tigrovi. „Nisi valjda kuvala?“

„Jesam“, odvratih uvređeno. Pa valjda bi trebalo da bude zadovoljan! Osim toga, nije ni primetio izazovnu garderobu.

„Dodi“, reče lupkajući po sofi. „Samo te zadirkujem. Oduvek sam želeo da se zabavljam s Martom Stjuart.“*

Maženje mi je baš prijalo, ali nevolja je u tome što su se špageti kuvali već šest minuta, pa je postojala opasnost da postanu gnjecavi.

„Samo da završim špagete“, rekoh, izvlačeći se iz njegovog zagrljaja. U tom trenutku zazvoni telefon i ja iz čiste navike pojurih ka njemu, misleći da je možda Mark.

„Ćao. Šeron je. Kako ide s Markom?“

„On je tu“, prošaptah kroz stisnute zube i ne pomerajući usne kako Mark ne bi mogao da mi čita sa usana.

„Šta?“

„N je 'u“, prosiktah.

„U redu je“, ogłosi se Mark, klimajući glavom. „Znam da sam ovde. Mislim da tako nešto ne bi trebalo da krije-mo jedno od drugog.“

* Martha Stewart – autorka kuvara, časopisa i TV emisije u kojoj savetuje žene kako da, uprkos tome što su zaposlene, budu i uspešne domaćice. (Prim. prev.)

„E, slušaj ovo“, nastavi Šaz uzbuđeno. „’Ne tvrdimo da svi muškarci varaju. Ali svi razmišljaju o tome. Oni imaju želje koje ih neprestano razdiru. Mi nastojimo da obuzdamo svoje seksualne nagone...“

„Ovaj, Šaz, upravo kuvam špagete.“

„Oooo, upravo kuvamo špagete, ma nije valjda? Nadam se da se ne pretvaraš u Srećnu Što Je Našla Dečka. Samo saslušaj ovo i poželećeš da mu ih sručiš na glavu.“

„Sačekaj“, rekoh, bacajući nervozne poglede na Marka. Skinula sam špagete s ringle i vratila se telefonu.

„OK“, nastavi Šaz s nesmanjenim uzbuđenjem. „’Ponekad instinkti nadvladaju više nivoe svesti. Muškarac će odmeravati, udvarati se ili otići u krevet sa ženom koja ima male grudi ukoliko je u vezi sa ženom koja ima velike grudi. Vi možda ne mislite da su različitosti ono što daje slast životu, ali verujte nam, vaš dečko misli.“

Mark je počeo da lupka prstima po naslonu sofe.

„Šaz...“

„Čekaj... čekaj. Knjiga se zove *Šta muškarci žele*. Da vidim... ’Ako imate zgodnu sestru ili prijateljicu, budite sigurni da vaš dečko MAŠTA O SEKSU S NJOM.“

Nastade pauza puna iščekivanja. Mark je pantomimom pokazivao kako preseca sebi grlo i povlači vodu u toaletu.

„Zar to nije da poludiš? Pa stvarno su...“

„Šaz, mogu li da te zovnem kasnije?“

Šaz me je odmah optužila da sam opsednuta muškarcima, mada bi trebalo da sam feministkinja. A ja sam rekla, ako ona nije nimalo zainteresovana, zašto onda uopšte čita knjigu koja se zove *Šta muškarci žele*. Razgovor se pretvarao u vrlo nefeminističku prepirku oko muškaraca.

Konačno smo shvatile koliko je to besmisleno pa smo se dogovorile da se vidimo sutra.

„Evo me!“ , rekoh veselo, spuštajući se na sofu pored Marka. Nažalost, morala sam odmah da ustanem jer sam sela na nešto za šta se ispostavilo da je prazan tetrapak od jogurta.

„Šta kažeš?“ , reče on, brišući jogurt s moje zadnjice. Mrlja sigurno nije bila toliko velika da je morao toliko dugo da trlja, ali prijalo je. Mmmmm.

„Hoćemo li da večeramo?“ , upitah, pokušavajući da se usredsredim na zadatak koji je trebalo da obavim.

Samo što sam sipala špagete u činiju i prelila ih sosom iz tegle, kad telefon opet zazvoni. Odlučih da se ne javljam dok ne večeramo, ali se upali sekretarica i oglasi se Džudin kenjkavi glas: „Bridž, jesi li tu? Javi se, javi se. Ajde, Bridž, mooololim te.“

Podigoh slušalicu, a Mark se snažno lupi po čelu. Stvar je u tome što su Džud i Šaz godinama bile dobre prema meni, još dok nisam ni poznavala Marka, tako da stvarno ne bi bilo fer da se sad ne javim.

„Ćao, Džud.“

Džud je bila u teretani, gde je pročitala članak u kojem se neudate devojke koje su prešle tridesetu nazivaju „recikliranima“.

„Tip je tvrdio da one devojke koje u svojim dvadesetim nisu htele da izlaze s njim, sada to hoće, ali ga više ne zanimaju“ , rekla je tužno. „On kaže da su sve one opsednute udajom i bebama i da je njegovo novo pravilo 'ništa starije od dvadeset pet'.“

„O, svašta“ , nasmejah se prenatraglašeno veselo, pokušavajući da odagnam grč u sopstvenom stomaku. „Kakva

budalaština! Niko ne misli da si reciklirana. Pomisli samo na sve one bankare koji te zivkaju. Šta je sa Stejsijem i Džonijem?“

„Uh“, izusti Džud, mada joj je glas već zvučao veselije. „Sinoć sam izašla s Džonijem i njegovim društvom iz banke Kredi Svis. Neko je ispričao vic o tipu koji se toliko ucirkao u indijskom restoranu da je pao u kormu.* Džoni je takav bukvalista da je sasvim ozbiljno rekao: 'Zaboga! Strašno. Znao sam jednog tipa koji je od previše indijske hrane na kraju zaradio čir.“

Smejala se. Kriza je očigledno prošla. Eto, nije bilo ništa ozbiljno, samo s vremena na vreme postaje malo paranoična. Još malo smo ćaskale, a kad sam se uverila da joj se povratilo samopouzdanje, pridružila sam se Marku za stolom, ali sam otkrila da špageti nisu baš sasvim onakvi kakve sam planirala: mlitavo su plivali u beličastoj vodi.

„Sviđaju mi se“, pokušao je da me ohrabri. „Volim konce, volim mleko. Mmmmm.“

„A da naručimo picu?“, predložila sam. Osećala sam se skroz promašeno i reciklirano.

Naručili smo picu i pojeli je pored vatre. Mark mi je pričao o Indonežanima. Pažljivo sam ga slušala, iznosila svoje mišljenje i davala savete, za koje je rekao da su veoma zanimljivi i „puni svežih ideja“. Onda sam mu ispričala da mi sledi sastanak s Ričardom Finčom. Dao mi je odličan savet kako da sastanak okrenem u svoju korist i kako da ubedim Ričarda da može da napreduje i na drugi način, a ne tako što će mene otpustiti. Baš sam mu objašnjavala kako u knjizi *Sedam navika izuzetno*

* Igra rečima – korma je indijsko jelo. (Prim. prev.)

sposobnih ljudi piše da treba praviti kompromise, kad telefon ponovo zazvoni.

„Pusti ga“, reče Mark.

„Bridžet.“ Džud. „Javi se. Mislim da sam napravila veliku grešku. Upravo sam zvala Stejsija, a on mi se posle toga nije javio.“

Podigla sam slušalicu. „Pa možda je samo sišao...“

„S uma, baš kao i ti“, ubaci Mark.

„Ućuti“, prosiktah dok mi je Džud prepričavala događaj. „Znaš šta, sigurno će te zvati sutra. Ali ako te ne pozove, samo se vrati u prethodnu fazu zabavljanja *Marsa i Venere*. On se samo povlači kao marsovska gumica, a ti moraš da mu dopustiš da ponovo oseti privlačnost i da se vrati.“

Kad sam prekinula vezu, Mark je gledao fudbal.

„Gumice i Marsovci pobjedničkog mentaliteta“, reče podrugljivo. „Ovde je kao u ratnom štabu zemlje Budalije.“

„Zar ti sa svojim prijateljima ne razgovaraš o osećanjima?“

„Ne“, reče, prebacujući daljinskim s jedne utakmice na drugu. Zapanjeno sam buljila u njega.

„Želiš li da spavaš sa Šazer?“

„Molim?“

„Želiš li da spavaš sa Šazer i Džud?“

„Bio bih oduševljen. Misliš sa svakom ponaosob ili s obe istovremeno?“

Pokušala sam da zanemarim njegov površan ton i nastavila da navaljujem. „Kad si upoznao Šazer posle Božića, da li si pozeleo da spavaš s njom?“

„Pa, znaš, stvar je u tome što sam tada spavao s tobom.“

„Ali da li ti je to ikada palo na pamet?“

„Pa naravno da mi je palo na *pamet*.“

„Šta?“, eksplodirala sam.

„Ona je baš zgodna devojka. Bilo bi čudo da mi nije palo na pamet?“, zločesto se smeškao.

„A Džud?“, nastavih prezrivo. „Seks sa Džud. Da li ti je to nekad 'palo na pamet'?“

„Pa, s vremena na vreme mi je proletalo kroz glavu. Ali nije li to u ljudskoj prirodi?“

„U ljudskoj prirodi? Ja nikad nisam zamišljala da spavam sa Džajlsom ili Najdželom iz tvoje kancelarije.“

„Nisi“, promrmlja. „Verovatno niko nije. Tragično. Osim možda Žozea što raznosi poštu.“

Tek što smo sklonili tanjire i počeli da se ljubakamo na ćilimu, kad telefon ponovo zazvoni.

„Pusti ga“, reče Mark. „Molim te – u ime boga i svih njegovih heruvima, serafima, svetaca, arhandela, čuvara oblaka i štucača brade – pusti ga.“

Sekretarica se već uključila. Mark udari glavom o pod, kad se oglasi muški glas.

„Ovaj, čao, ovde Džajls Benvik, Markov prijatelj. Pretpostavljam da on nije tu? Samo sam hteo...“, odjednom mu je pukao glas. „Žena mi je upravo saopštila da me napušta i ...“

„Blagi bože“, uzviknu Mark i zgrabi slušalicu. Na licu mu se ogledala čista panika. „Džajlse. Bože. Smiri se ... ovaj... uh... ovaj, Džajlse, mislim da je bolje da ti dam Bridžet.“

Mmm. Nisam poznavala Džajlsa, ali mislim da sam mu dala dobar savet. Uspela sam da ga smirim i uputim ga na dva-tri korisna štiva. Onda smo Mark i ja vodili ljubav. Ležeći u njegovom naručju, osećala sam se udobno i zaštićeno: sve mračne teorije odjednom su postale

potpuno nevažne. „Jesam li ja reciklirana?“, upitala sam pospano, dok se on naginjao da ugasi sveću.

„Retardirana? Ne, ljubavi“, reče, lupkajući me po zadnjici. „Možda malo čudna, ali ne i retardirana.“